

кжде сж скжтани паритѣ му. Отведе го до голѣмъ сандѣкъ и му подаде ключа.

— Отключи го! — рече той.

Перушанъ отключи сандѣка и повдигна капака.

— Ето, — каза бащата, — тукъ сж сѣрменитѣ и копринени дрехи на майка ти, по-отдолу лежатъ жълтицитѣ, които съмъ припечелилъ презъ цѣль животъ, а вижъ и какво още има най-отдолу. Брѣкни и подай да го видимъ.

Перушанъ брѣкна и извади отъ дъното дълго, дебело вжже. Той държеше вжжето и гледаше баща си зачуденъ.

— Ами това вжже защо ни е, татко.

— И то е за тебе, синко. Върви следъ мене. Ще ти покажа, за какво е, — отвърна Хаджията и го поведе къмъ съседната стая. Спрѣха по сръдата на стаята, и бащата посочи нагоре, къмъ тавана. Тамъ висѣше яка желѣзна халка.

— Синко, — рече бащата, — виждашъ ли тази халка? Едно време на нея бѣше закачена люлката ти, когато бѣше малко бебе. Сега си вече голѣмъ мжжъ. Но така, както я карашъ, халката може пакъ да ти потрѣбва нѣкой день. Ако нѣкога пропиљфешъ всичко, което ти оставямъ, вмѣсто да трѣгнешъ да просишъ по чуждитѣ врати и да срамишъ и себе си, и моето добро име, по-добре метни на шията си ей това вжже, вържи го за халката и се обеси. . .

— Ее, татко, пѣкъ и ти . . ., — опита се да отговори Перушанъ, но стариятъ го спрѣ:

— Запомни ми думитѣ добре, чедо. За твое добро ти ги казвамъ, — усмихна се той.

Не мина много следъ този день, и хаджи Манолъ почина. И както бѣше предрекълъ, така се и случи. Перушанъ, шомъ

стана господарь, извади жълтицитѣ отъ сандѣка, насѣбра отборъ дружина и удари пиене и веселие. Когато свършиха паритѣ, взе да продава нивитѣ и ливадитѣ. Купи си храненъ конь и трѣгна по съседнитѣ села да търси нехранимайковци като себе си, докато единъ день имането се стопи. Отидоха и нивитѣ, и жълтицитѣ, и воденицата. Накрай продаде и коня. А когато свърши паритѣ, напустана го и добритѣ му приятели. Остана Перушанъ самъ-самичѣкъ на свѣта — голъ и гладенъ!